

Nr 124.

Av herr **Hedlund** i Häste, om höjning av anslaget till Svenska betes- och vallföreningen.

Från det allmännas sida bedriven upplysnings- och propagandaverksamhet bör givetvis uppbäras av bästa möjliga sakliga kännedom, en regel från vilken icke sådan verksamhet gör undantag, som kan tänkas öva inflytande på landets produktionsförhållanden, snarare tvärtom. Att den moderna betes- och vallkulturen under senaste decennium erhållit ett dylikt inflytande, torde icke kunna bestridas. Svenska betes- och vallföreningen har uppgiften att med stöd av statsmedel närmast leda och ansvara för det sakliga arbetet på detta område. Denna uppgift innefattar sedan flera år även härför lämplig utbildning av rikets jordbrukskonsulenter m. fl. i olika orter undervisande personer, liksom att bl. a. så långt möjligt medverka till, att de betydande belopp, som av riksdagen beviljats för betesförbättringar, bliva på ett effektivt sätt använda. Föreningen har härvid, i motsats till upplysningsarbetet inom övriga grenar av vår lantbrukshållning, icke haft förmånen av stödet från tidigare bedriven forsknings- och försöksverksamhet, varför också även från statens sida betonats — exempelvis i statsverkspropositionen för budgetåret 1925—1926 — att till de uppgifter ”som företrädesvis böra överlämnas åt föreningen” bl. a. hör ”den omfattande försöksverksamhet på området, som otvivelaktigt måste gå hand i hand med upplysningsverksamheten”. På grund av erhållet statsanslag — för försök jämte resor dock högst 5,000 kronor per år — och särskilt genom intresserade jordbrukares stöd har föreningen sökt fylla denna allt mera utvidgade uppgift för att sålunda erhålla en någorlunda mot behovet svarande saklig grund för sin egen upplysningsverksamhet. Ansvar för arbetets gynnsamma utveckling, ej minst med hänsyn till ovanberörda utbildning av rikets konsulenter och lantbrukslärare, kräver emellertid numera dels klarläggande av nya för vallkulturens framåtskridande viktiga uppgifter och dels att erhållna resultat därav och gjorda rön i vederbörlig ordning bearbetas och publiceras.

Med den omfattning föreningens verksamhet erhållit är det emellertid numera icke möjligt för föreningens föreståndare att, såsom tidigare skett, i detalj leda och ansvara för föreningens såväl administrativa som tekniska uppgifter. Föreningens styrelse har därför också i sin underdåniga hemställan för innevarande budgetår framhållit behovet av, att sakkunnig person mera odelat måtte få ägna sig åt berörda, för upplysningsverksamheten nödvändiga arbete och därför föreslagit, att den av doktor G. Giöbel innehavda konsulent-

tjänsten i dylikt syfte omorganiseras och inriktas på anförda ansvarsfulla uppgifter, för vilket ändamål ett lönetillägg av 2,000 kronor jämte dyrtidstillägg för honom begärdes. Emellertid erhöll doktor Giöbel vid den tiden förordnande som tillförordnad lärare i jordbrukslära vid Ultuna lantbruksinstitut, varför frågan, i vad det berörde honom, icke kunde fullföljas. Nämda omständighet har emellertid ytterligare försämrat utsikterna för föreningen att kunna fylla sin uppgift, enär doktor G. nu endast partiellt kan fullgöra sitt arbete hos denna, för övrigt mot uppbärande av ett arvode av 100 kronor per månad. Den av hans årslön överblivna delen, efter avdrag av föreningens pensionsavgift för honom, kronor 294:47, medgiver icke anställandet av kompetent vikarie, då denna uppgår endast till 3,755 kronor.

Då ett ytterligare uppskjutande av ovanberörda arbetsuppgifter skulle medföra synnerliga olägenheter för det just i vår tid krävande upplysningsarbetet, har föreningens styrelse hemställt att för tillgodoseende av behovet av kompetent arbetskraft måtte för budgetåret 1930—1931 beviljas samma belopp, som tidigare äskats eller 2,500 kronor. Detta har också av Kungl. lantbruksstyrelsen tillstyrkts under anförande av att "den del av lönen, som Giöbel avstode, icke vore tillräcklig för att därmed avlöna den vetenskapligt utbildade arbetskraft, som erfordrades för ändamålet". Kungl. Maj:t har emellertid minskat beloppet i fråga till 800 kronor.

Med hänsyn till såväl behovet av utfodringens förbilligande, den oerhörda och dyrbara kraftfoderimportens inskränkning och avlösning av billigare foder från egna fält för sommar- och vinterbehov, som ock på grund av den löftrika verksamhet i den vägen, som av Svenska betes- och vallföreningen utövas, bör det vara av vikt att föreningens berörda arbete kan ske på sådant sätt, att den effekt därav, som tidsförhållandena kräva, också kan erhållas. För detta ändamål kräves uppenbarligen att en kompetent ställföreträdare för doktor Giöbel kan anställas, och då enligt vad undertecknad har sig bekant lämplig person för ändamålet nu kan erhållas, om det av styrelsen begärda beloppet beviljas, hemställes,

att riksdagen på extra stat under nionde huvudtiteln, i enlighet med Kungl. lantbruksstyrelsens tillstyrkande, ville bevilja Svenska betes- och vallföreningen 1,700 kronor utöver det av Kungl. Maj:t i statsverkspropositionen föreslagna beloppet kronor 78,800, eller för budgetåret 1930—1931 tillsammans 80,500 kronor.

Stockholm den 18 januari 1930.

P. S. Hedlund.